

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2018 roku, wydanym w sprawie z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zapłatę 6.028,00 zł, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w pkt 1. oddalił powództwo; w pkt 2. zasądził od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, sygn. akt XII GC 514/17 (wyrok k.94, uzasadnienie wyroku k.95 -99).

Apelację od wyroku złożył powód zaskarżając go w całości i zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na:
 - a. pominięciu okoliczności, że pozwany przesyłając do cedenta skan podpisanego egzemplarza umowy, z którym się zapoznał i składając pod treścią umowy podpis wyraził wolę zawarcia umowy,
 - b. pominięciu okoliczności, iż pozwany dokonując przelewu weryfikacyjnego wyraził wolę zawarcia umowy i uruchomienia usługi na jego rzecz przez cedenta,
 - c. pominięciu okoliczności i jej znaczenia dla zawarcia umowy, iż powód dostarczył cedentowi podpisany przez siebie egzemplarz umowy oraz w jej następstwie dokonał przelewu weryfikacyjnego;
2. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c., co miało wpływ na wynik sprawy poprzez błędną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na:
 - a. pominięciu okoliczności, iż świadczenie cedenta polegało wyłącznie na udostępnieniu możliwości korzystania z systemu operatora, użytkowanie systemu serwer sms, usługi serwisowe, wysłanie wiadomości sms, mms, sms voice i obsługę wiadomości przychodzących i w związku z tym zakresem świadczenia cedenta przysługiwało mu wynagrodzenie;
 - b. pominięcie okoliczności, iż pozwany zakwestionował – bezskutecznie w ocenie powoda – fakt zawarcia umowy, podczas, gdy pozwany miał możliwość świadczenia usług, i nie podnosi okoliczności, iż został pozbawiony możliwości świadczenia w oparciu o oświadczenie cedenta;
 - c. pominięcie okoliczności, iż usługa była świadczona przez cedenta, pozwany otrzymywał faktury za świadczoną usługę i w żaden sposób nie kwestionował faktu niewykonania umowy przez cedenta;
 - d. uznaniu, iż kara umowna, jaką cedent obciążył pozwanego wynika z niewykonania zobowiązania o charakterze pieniężnym, podczas, gdy wynika ona z faktu rozwiązania umowy z pozwanym na skutek nie uiszczenia opłat określonych w umowie;
3. naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. co miało wpływ na wynik sprawy, polegające na błędnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w związku z ustaleniem stanu faktycznego sprawy polegające na przyjęciu, iż nie doszło do zawarcia umowy, mimo przesłania skanu podpisanej umowy przez pozwanego do cedenta oraz dokonania opłaty weryfikacyjnej, co w związku z treścią umowy stanowi okoliczność zawarcia umowy,
4. naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 60 k.c. poprzez błędne jego nie- zastosowanie i w efekcie odmowę przyznania zachowaniu pozwanego elementów oświadczenia woli oznaczającego wolę zawarcia umowy;
5. naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 65 k.c. poprzez jego niezastosowanie, poprzez odmowę oświadczeniu woli złożonemu przez pozwanego woli zawarcia umowy, podczas gdy przesłanie skanu podpisanej

umowy, wykonanie przelewu weryfikacyjnego oraz brak zastrzeżeń w zakresie świadczenia usługi przez pozwanego wobec cedenta należy tłumaczyć wolą zawarcia umowy.

Zarzucając powyższe Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w związku z uchyleniem wyroku sądu I instancji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania (apelacjak.104-107).

Strona pozwana nie złożyła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Do niniejszego postępowania mają zastosowanie przepisy o postępowaniu uproszczonym zawarte w art. 505¹ – art. 505¹⁴ k.p.c.

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez Skarżącego są bezzasadne. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego i koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Okręgowy w pełni podziela argumentację faktyczną i prawną Sądu Rejonowego, przyjmując ustalenia faktyczne za własne.

Skoro powód oparł swoje roszczenie na twierdzeniu, że cedenta – A. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firma (...) – i pozwaną (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. łączyła umowa o świadczenie usług teleinformatycznych, to, jak trafnie wskazał Sąd I instancji, kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało ustalenie, czy do zawarcia przedmiotowej umowy doszło, przy uwzględnieniu treści § 2 Regulaminu świadczenia usług teleinformatycznych. Niezależnie od powyższego, wobec podstawy powództwa, badaniu podlegała również możliwość i zasadność zastrzeżenia kary umownej.

Chybione są zarzuty, sformułowane w pkt 1-2 apelacji, dotyczące naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Analizując treść tych zarzutów należy zauważyć, że stanowisko strony powodowej odnosi się nie do oceny wiarygodności dowodów zgromadzonych w sprawie, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, lecz de facto do interpretacji czy wykładni oświadczeń wiedzy bądź woli zawartych w powoływanych w apelacji dokumentach. Jednocześnie Skarżący zarzuca Sądowi Rejonowemu nieuwzględnienie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wszystkich okoliczności sprawy, co miało doprowadzić do nieuprawnionego przyjęcia, iż nie doszło do zawarcia umowy.

W ocenie Sądu odwoławczego poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, wbrew zarzutowi apelacji, znajdują pełne odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowy, który Sąd ten poddał wszechstronnej ocenie, nie przekraczając przy tym granic zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy, wbrew postawionemu zarzutowi, nie pominął w sprawie okoliczności takich, jak odesłanie cedentowi przez pozwanego skanu podpisanego egzemplarza umowy oraz dokonania przelewu weryfikacyjnego. Z okoliczności tych Sąd Rejonowy, mając na względzie treść dokumentu umowy o świadczenie usług teleinformatycznych nr (...) oraz treść załączonego do niej Regulaminu, poddanych wnikliwej analizie i rozważaniom, wywiódł wnioski logicznie poprawne prowadzące do zasadnego uznania, że nie doszło do zawarcia umowy finalnej, a jedynie do zarejestrowania przez pozwaną konta w systemie (...)

W konsekwencji, w realiach niniejszej sprawy w sytuacji, gdy powód w toku procesu, pomimo zobowiązania Sądu, nie przedłożył oryginału zawartej umowy podpisanej przez obie strony, a pozwany zaprzeczył okolicznościom zawarcia umowy i wykonywania świadczenia uprawnione jest uznanie przez Sąd Rejonowy, że powód nie wykazał, iż doszło do zawarcia umowy, ani też nie wykazał, że usługa była przez Operatora świadczona (art. 6 k.c.).

O świadczeniu usługi w żadnym razie, wbrew stanowisku skarżącego, nie może świadczyć sam fakt wystawienia faktur.

W konsekwencji bezzasadne okazały się również sformułowane w apelacji zarzuty dotyczące naruszenia art. 60 k.c. i art. 65 k.c. W realiach niniejszej sprawy, brak było, bowiem podstawy faktycznej do stwierdzenia dokonania przez pozwanego czynności prawnej (zawarcia spornej umowy), przy zastosowaniu powołanych przepisów prawa materialnego.

Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy w całości akceptuje również stanowisko Sądu Rejonowego odnośnie nieważności postanowień Regulaminu zastrzegających karę umowną, jako sprzecznych z ustawą (art. 58 § 1 i §3 k.c.). Należy podkreślić, za Sądem I instancji, że podstawowy obowiązek pozwanej (w przypadku skutecznego zawarcia Umowy, na którą powołuje się powód) niewątpliwie miał charakter pieniężny, a zatem zastrzeżenie kary umownej za naruszenie, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, pozostaje w sprzeczności z art. 483 §1 k.c.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację, jako bezzasadną.

Iwona Godlewska